

θῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ.

— Φεῦ! ἐξηκολούθησεν ὁ Πομπερὰν, ὅ,τι προξενεῖ χαρὰν εἰς τὸν μὲν, προξενεῖ πολλὰκις ἀπελπισίαν εἰς τὸν δέ. Ὁ θεὸς σὰς εἶναι κατενθουσιασμένος, διότι ὁ βασιλεὺς τῷ ἐζήτησε φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα ταύτην, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἀληθῶς εἶναι μεγάλη τιμὴ διὰ τὸν κύριον δὲ Μονσενὺ ὅστις πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται.

— Ἀναμφιβόλως, ἐν τούτοις ἡ ἀφίξις τοῦ βασιλέως ἐμβάλλει εἰς μεγάλην ταραχὴν τὸν σύντροφόν μου καὶ ἐμέ.

— Δὲν ἐννοῶ καλῶς, διέκοψεν ὁ Διδιέ.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον ἐν τούτοις. Ἄν μάθῃ ὁ βασιλεὺς ὅτι διήλθομεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον τρεῖς ὥρας διασκεδάζοντες, ἀντὶ νὰ καταδιώκομεν τὸν κύριον Βουρβόνον, ὅστις κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα θὰ προέβῃ πολὺ, θὰ ὀργισθῇ. Γνωρίζετε δὲ καλῶς ὅτι δὲν συγχωρεῖ εὐκόλως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης. Εὐκόλυνάτε μας λοιπὸν νὰ φύγωμεν διὰ τινος μυστηριώδους θύρας.

— Φεῦ! ἰππόταί μου, αὐτό, τὸ ὁποῖον μοι ζητεῖτε δὲν δύναμαι νὰ τὸ πράξω.

— Πῶς!

— Τὰς κλεῖδας ἔχει ἤδη ὁ βασιλεὺς, εἰς ὃν ἔδωκεν αὐτὰς ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τοῖς πύργοις ἡμῶν ἐπικρατοῦντα ἔθιμα.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε μυστικὴν τινὰ ἐξοδον;

— Οὐδεμίαν, γενναῖε θωρακοφόρε!

— Μὲ ἐκπλήττετε, εὐγενὲς μου νέε, παρετήρησεν ὁ Πομπερὰν. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, παρὰ τῷ πατρί μου, εἶχα διπλὴν κλεῖδα. Λυπηρὸν ὅτι καὶ σεῖς δὲν ἔχετε αὐτὴν τὴν καλὴν συνήθειαν.

Ὁ Διδιέ ἠτένισεν αὐτὸν μετ' εἰρωνικοῦ μειδιαματος.

— Θὰ σὰς κάμω μικρὰν ἐκμυστήρευσιν, ἥτις θὰ καταστήσῃ τὴν θλίψιν σας ἥττον πικράν.

— Λέγετε.

— Ἰδοῦ: καὶ ἂν εἶχα ὅλας τὰς κλεῖδας τοῦ πύργου εἰς τὴν διάθεσίν μου, δὲν θὰ σὰς ἄφιναν νὰ ἐξέλθετε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βουρβόνος.

— Διότι θὰ σὰς ἐβοήθουν εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ στρατάρχου. Ἰδοῦ δὲ τί θέλω νὰ ἐμποδίσω παντὶ σθένει.

— Ἀλλὰ, δυστυχῆς! διέκοψεν ὁ Πομπερὰν, ἂν τολμήσῃς νὰ μὰς κρατήσῃς ἐδῶ, παρὰ τὴν θέλησίν μας, θὰ κηρυχθῇς φανερά ὑπὲρ τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ θὰ φανῇς ἀπειθὴς πρὸς τὸν βασιλέα.

— Εἰσθε ἐλεύθεροι, κύριε, νὰ μὲ καταγγείλετε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, εἶπεν ὁ νέος προσκλίνων.

— Γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν εἴμεθα κατὰσκοποι, ἀλλὰ στρατιῶται πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον, ὑπέλαβεν ὁ Πομπερὰν.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἐπλησίασε τὸν Διδιέ καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Εὐγενὲς μου νέε, εἶπεν αὐτῷ σοβαρῶς, τοῦτο πράττων νομίζετε ὅτι ὑπηρε-

τεῖτε τὸν κύριον στρατάρχην· τούναντίον, τὸν καταστρέφετε. Μὲ ἡμᾶς ὁ κύριος Βουρβόνος εἶχεν ἐλπίδα σωτηρίας. Γνωρίζοντες ποῦ νὰ τὸν συλλαβώμεν, διεννοοῦμεθα νὰ τὸν προσβάλλωμεν μόνοι, ἀθουρύτως. Ἡδύνατο νὰ ὑπερασπισθῇ ἢ νὰ μὰς διαφύγῃ; θὰ ἐγένετο μονομαχία τρόπον τινὰ ἄνευ προδοσίας ἢ αἰφνιδίας συλλήψεως. Ἀλλὰ προκειμένου νὰ ἴδωμεν τὸν κύριον Βουρβόνον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπηρετήσαμεν ἀμφοτέροι, πίπτοντα εἰς ἄλλων χεῖρας ἢ εἰς τὰς ἰδικὰς μας, προτιμῶμεν νὰ καταγγείλωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς τὸν βασιλέα τὸ ὄνομα τοῦ πύργου, ὅστις ἐτόλμησε νὰ δώσῃ ἄσυλον εἰς τὸν προγεγραμμένον.

— Οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ νάνοι σὰς εἶπον ἴσως ποῦ κατέφυγεν ὁ κύριός των; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ τρέμων ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Ἰσως, ἀπήντησεν ὁ Πομπερὰν.

— Ἄν τὸ ἔπραξαν εἶναι οὐτιδανοὶ καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτῶν δὲν εἶναι δι' ἐμέ δικαιολογία. Ἀλλὰ σεῖς, στρατιῶται, ὑπηρετήσαντες ὑπὸ τὸν κύριον Βουρβόνον, ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς σας, μὴ διαπράξῃτε πράξιν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἡρυθρίᾳ.

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

## ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

### ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια)

Βαρῶς ἀφίσας τὴν κεφαλὴν νὰ πῆσῃ ἐπὶ τῆς χειρὸς του, ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἄνευ ὀρισμένης τινὸς σκέψεως, καὶ χωρὶς τὸ παράπαν νὰ κινηθῇ τὸ αἰσθημα τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ἀτιμώσεως κατέθλιβεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ψυχὴν του. Καὶ ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευε τοὺς λόγους τῆς Ὀλγας Ρωμάνοβνας, ἣ-θελε νὰ πεισθῇ καὶ συγχρόνως ἐφοβεῖτο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀληθείας. Εἰς τὸ ἀποζηρᾶνθὲν στόμα του ἤσθάνετο γλοιώδη τινὰ πικρότητα.

Μετέβη ἐπὶ τέλους εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ ἔπινε διὰ μιᾶς φιάλην ὕδατος τοῦ Ζέλτσ. Τοῦτο ἐδρόσισέ πῶς καὶ μάλιστα κατεπράυνεν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἡδύνατο ἤδη νὰ σκεφθῇ. Μίσος, θλίψις ἀτιμασθέντος ἔρωτος, περιφρόνησις καὶ ζηλοτυπία, πάντα ταῦτα κατέβαλλον τὴν ψυχὴν του· ἀλλὰ διανοούμενος τί ὤφειλεν ἤδη νὰ πράξῃ, ἔκρινεν ὅτι πρὸ παντὸς ἀπρητεῖτο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου ἰδί-οις ὀφθαλμοῖς καὶ τότε, οὕτως ἢ ἄλλως νὰ δώσῃ ἐν πέρας. Καὶ ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τέλους νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Λιουδμήλαν.

Ἀρνηθεὶς τὰς ὑπὸ τῶν φορτικῶν ἀμα-ξηλατῶν προσφερομένας ἐκδουλεύσεις ὁ Πλάτων, καὶ ἐκκομβώσας τὴν μηλωτὴν του—ἤσθάνετο πληξίν—διηυθύνθη περὶ

πρὸς τὴν ἔρημον ἀπὸ διαβάτας ὁδόν, προσπαθῶν νὰ εἰσπνεύσῃ, ὅσον οἷόν τε ψυχρότερον ἀέρα, καὶ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ἰδρώτος ἐπὶνεγκον αὐτῷ δροσιστικὴν καὶ καταπραϋντικὴν ἐνέργειαν. Μετὰ πλείονος ἤδη ἢ πρότερον ἡρεμίας ἡδύνατο νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς προκειμένης θέσεώς του. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἐραστής, οἷος δὴποτε καὶ ἂν ἦνε, πταίει ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον τῆς Λιουδμήλας. «Αὐτὸς μάλιστα διόλου δὲν πταίει! Αὐτὴ τὸ ἤθελε καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τίς θὰ ἡρνεῖτο... αὐτὴ πταίει, αὐτὴ μόνον καὶ οὐδεὶς ἄλλος!» Ἀλλὰ πῶς νὰ προσε-νεχθῇ πρὸς αὐτήν; Τί νὰ πράξῃ; τί νὰ τῇ εἴπῃ; Καὶ ἰδοῦ, ἐμβριθέστερον σκεφθεὶς ὁ Βελτίστσεφ, ἔκρινεν, ὅτι ἐνταῦθα σκηναὶ δραματικαί, πολὺ δὲ μᾶλλον μελο-δραματικαί, δὲν εἶνε πρέπον νὰ λάβουν χώραν, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τοῦ μᾶλλον ἡρέμου καὶ ἀταράχου τρόπου νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν πρέπουσαν αὐτῇ περιφρόνησιν καὶ ψυχρῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Συστρεφόμενος ἐν τῇ δίνῃ ταύτῃ τῶν αἰσθημάτων καὶ σκέψεων, μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἔσυρε νευρικῶς τὸν θώμιγγα τοῦ κώδωνος τῆς ἐρωμένης του.

\*\*\*

— Πλάτον Βασίλειεβιτς!... εἰσθε σεῖς; ὥσπερ προσπαθοῦσα νὰ παρατηρήσῃ ἠρώτησε καμμουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Λιουδμήλα.

— Μάλιστα... ἐγὼ εἶμαι, μετὰ προσπαθείας ἐπρόφερον ὁ Βελτίστσεφ διὰ τρεμούσης φωνῆς, οἱ σκοτεινοὶ καὶ λαρυγγώδεις φθόγγοι διεκόπτοντο καὶ ἐσβέννυντο ἐν τῷ λαρύγγι.

— Σήμερον δὲν ἡμπορῶ νὰ σὰς δεχθῶ, ἡσύχως προειδοποίησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζω... ἀλλὰ... ἦλθον ἐπίτηδες... φρονῶ, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ εἶμαι ἐδῶ... Ἐπίτηδες ἐπιθυμῶ μόνον νὰ βεβαιωθῶ...

— Εἰς τί, ἠρώτησεν αὐτὴ ἐλαφρῶς συσπάσασα τὰς ὀφρῦς.

— Εἰς τὸ ὅτι, ἐνῶ μὲ εἰδοποιήσατε ὅτι ἀδιαθετεῖτε, κατορθώνετε νὰ μεταβαίνετε κρυφίως εἰς τοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων...

— Λοιπόν, τί μὲ τοῦτο;

— Ὅτι, οὕτω πῶς, κάμνουν μόνον αἱ ἄτιμοι γυναῖκες! ἀποτόμως καὶ νευρικῶς ὕψωσεν οὕτως τὴν φωνήν, αἰσθανόμενος ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἀναχαίτισῃ ἑαυτὸν, ὅτι αἱ ἀποτόμως προφερόμεναι λέξεις ἐκσπῶνται ἐκ τοῦ κοχλαζόντος στήθους του καὶ μάλιστα, παρὰ τὴν ἰδίαν θέλησίν του.

— Τσσο! αὐστηρῶς καὶ ἡσύχως ἔσταμάτησεν αὐτόν, ἐμφαντικῶς ἀνυψώσασα τὸν δείκτην τῆς χειρὸς τῆς ἡ Λιουδμήλα, παρακαλῶ, μὴ λησμονῇτε ποῦ εὐρίσκεσθε, καὶ μὴ φωνάζετε, νὰ φέρεσθε δὲ πρὸς ἐμὲ μετὰ σεβασμοῦ, ὡς πάντοτε! Αἱ! ἀρκεῖ. Πλάτον! Μὴ κάμνης ἀνοησίας ἀδίκως! μεταβαλοῦσα ὕψος ἐπὶ τὸ φιλικώτερον εἶπεν αὐτῇ ἀφνης· πῆγαινε καλλίτερα εἰς τὸ σπῖτι σου καὶ πέσε νὰ κοιμηθῇς,



καὶ αὐριοὺν ἐγὼ θὰ σοὶ τὰ εἴπω ὅλα, καὶ θὰ ἰδῇς καὶ ὁ ἴδιος ὅτι αἱ ὑποψίαι σου ἦσαν ἀδόξαστοι, καὶ διασκεδαστικαὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ γελοίου... Ἐπεθύμουν νὰ ἔχῃς πλεονέκτημα πίστιν εἰς ἐμέ, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ἐτοιμαζόμην νὰ καταστῶ σύζυγός σου.

— Καὶ ἔχετε τὴν ἀναίσχυντιάν νὰ λέγετε τοῦτο, ἀφοῦ ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ὅπισθεν τῆς θύρας ταύτης κἀθηται ὁ νέος ἐραστής σας; !...

— Σοὶ ὀρκίζομαι, ὅτι, ἐκτὸς ὑμῶν, οὐδεὶς ἄλλος πρὸς τὸ παρὸν ὑπάρχει ἐραστής μου, ἐπρόφερεν ἀξιοπρεπῶς καὶ μετὰ πλήρους εἰλικρινείας ἡ Λιουδμήλα. Μὴ με προσβάλλετε, Πλάτων Βασιλεγεβιτς, μὲ τὰς ὑποψίας σας!

— Πῶς! εἰσαι ἀθώα;... Καὶ τίνας εἶνε τὸ ἐπικτητόριον αὐτό, τὸ ὁποῖον κρέμεται ἐκεῖ; ἠρώτησεν οὗτος δεικνύων αἰφνης τὴν κρεμάστραν.

— Τοῦ κυρίου Βαντρίκ, ἀπήντησεν αὕτη ἡσύχως.

— Τίνας; ἐπηρώτησεν ὁπισθοχωρῶν ὁ Πλάτων.

— Τοῦ κυρίου Βαντρίκ, σὰς λέγω. Τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ συζύγου μου, ὁ ὁποῖος, πράγματι, εὐρίσκεται ἐδῶ τώρα.

— Βδελυρά, διεφθαρμένη γυνή! ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ, δεικνύων προφανῆ σκοπὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Μὴ προχωρήσετε!... Σταθῆτε! ἡρέμα καὶ εὐσταθῶς, μετὰ συναισθήσεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς, ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα. Φθάνουν πλέον αἱ προσβολαὶ! Ἀφοῦ τὸ θέλεις, νὰ σοὶ εἴπω τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καταγίνομαι νὰ λάβω εἰς χεῖράς μου τὰ ἔγγραφα σας, τὸ καταλαμβάνετε;... Καὶ ἂν τολμήσετε νὰ μοὶ φέρετε βιαίως πρόσκομμα, θὰ σὰς παραδῶς ἀμέσως εἰς αὐτόν!... Πηγαίνετε λοιπόν, ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ἀφήσατέ με νὰ τελειώσω τὸ ἔργον μου!

Ὁ Βελτίστσεφ, ἀφωπλισμένος ἐκ τῆς μαγικῆς ταύτης λέξεως ἐστράφη συγκεχυμένος καὶ ἐξῆλθε τοῦ οἰκήματος τῆς Λιουδμήλας.

\*  
\*\*

— Τί συνέβη ἐκεῖ; τεταραγμένος ἐψέλισεν ὁ Βαντρίκ, διατελῶν ἔτι ἀνήσυχος, ὅταν ἡ Λιουδμήλα ἀπήλλαξεν αὐτὸν τοῦ ἐν τῷ καλλυντηρίῳ αὐτῆς ἀποκλεισμοῦ.

— Ἄ, τίποτε! Καθόλου ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς ἀπεκρίθη αὕτη ἡλθεν ὁ Βελτίστσεφ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ μείνῃ πλησίον μου, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἐξέβγαλα, καὶ τοῦ εἶπα, ὅτι εἶμαι ἐλεεινὰ κουρασμένη, ὅτι ἔχω κεφαλόπονον καὶ ὅτι νυστάζω φοβερά, κ' ἔφυγε καὶ πάει εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ.

— Ἀλλά... ἔξυρετε... δὲν εἶνε παρὰ ξένον νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν; μετὰ δειλίας καὶ φόβου ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ.

— Ἄ, ὅχι! Ὅσον δι' αὐτὸ νὰ εἰσθε ἡσυχος! Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἔχω τὸ ἀλεξιφάρμακον! ἀστειολογοῦσα ἐβεβαίωσεν ἡ

Λιουδμήλα. Μ' ἓνα λόγον, ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀνάξια προσοχῆς καὶ δὲν ἀξίζει ν' ἀνησυχῇ κανεὶς, ἅς φροντίσωμεν καλλίτερον νὰ λησμονήσωμεν αὐτὴν τὴν μικρὰν δυσἀρέσκειαν... καὶ νὰ χαροῦμεν! μετὰ θελκτικότητος ἐπεράτωσεν αὕτη ἀδρῶς, τείνουσα τῷ Βαντρίκ τὰς θαυμασίας ὠραιοῦς καὶ κομψότητος χεῖράς της.

\*  
\*\*

Ὁ Βελτίστσεφ ἐξελθὼν τῆς οἰκίας τῆς κ. Κόροβοφ καὶ ἀκούσας ὅπισθεν τοῦ κρότου κλειδομένης θύρας, δὲν μετέβη νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὡς συνεβούλευσεν αὐτόν ἡ Λιουδμήλα, ἀλλ' ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη ἐν τῷ σκότει ἐπὶ τῆς κλίμακος, παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ οἰκήματός της.

Ἀνίσχυρος ὀργὴ καὶ δεινὴ ζηλοτυπία ἔπνιγον καὶ κατεβίβρωσκον αὐτόν. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ διατί μένει ἐπὶ τῆς κλίμακος, τί θέλει, καὶ τί περιμένει, ἀλλ' ἤσθάνετο ὅτι οὕτω ἔπρεπε ἦτο ἀνάγκη νὰ μὲνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ παραφυλάττῃ... Ἐκ τοῦ χάους τῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων του, ἤρξατο, ἐπὶ τέλους, νὰ ὑποφώσκῃ εἰς αὐτὸν ὁρισμένος τις σκοπός, καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος ἦτο, νὰ βεβαιωθῇ μέχρι ποίας ὥρας θὰ παρέμενεν ὁ Βαντρίκ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λιουδμήλας. «Ἄν μείνῃ πολὺ... ἂν μείνῃ μέχρι πρωῒας, μετὰ ζοφώδους στενωχωρίας διελογίζετο ὁ Βελτίστσεφ· τότε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία...»

Ἐπεθύμει ἐν τοσοῦτῳ ν' ἀμφιβάλῃ, διότι ἡ ἀμφιβολία πάντοτε δὲν εἶνε τοσοῦτον βραρεῖα, ὅσον ἡ ἐντελὴς βεβαιότης περὶ τῆς φρικώδους δι' αὐτὸν πραγματικότητος· ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, ὑπῆρχεν ἡδὴ δι' αὐτόν ποιά τις παραμυθία, ἀληθῶς, ἐλαχίστη, ἀλλὰ προτιμότερον εἶνε νὰ σκέπτηται, ὅτι, ἴσως, ἡ πραγματικότης, δὲν εἶνε καὶ τοσοῦτω φρικώδης, ὅτι πάντα ταῦτα φαίνονται τοσοῦτον μεγάλα εἰς τὴν φαντασίαν του, ἐξηρηθευσμένην ἐκ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ προσβληθέντος αἰσθήματος, ὅτι ἡ Λιουδμήλα μόνον ἐλκύει καὶ περιπλέκει εἰς τὰ δίκτυα αὐτῆς τὸν ὑπάλληλον τοῦτον, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπερβῇ ποτε τὰ ἐσκαμμένα, δι' ἃπερ τοσοῦτον ἡδὴ ἔτρεμεν ὁ Βελτίστσεφ.

Θὰ ἦτο, τῶνόντι, καλλίτερον δι' αὐτόν νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ κατακληθῇ, ἀκολουθῶν ἀμέσως τὴν συνετὴν συμβουλήν τῆς Λιουδμήλας...

Ἡ ὥρα παρήρχετο, ὁ δὲ Πλάτων ἴστατο πάντοτε ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἀνυπομῶνως ἀνέτεινε τὴν ἀκσὴν του, ἔχων τὸ οὖς προσηλωμένον εἰς τὴν θύραν, ἐλπίζων ὅτι θὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ ἡ χὴς τις, φωνή, γέλως, βήματα, μουσικὸς φθόγγος, συμφωνία τις ἐπὶ τοῦ κλειδοκυβάλου, κρότος παροφιδῶν—ἐνὶ λόγῳ, ἔστω καὶ ὑπαινιγμός τις ζωηρὰς κινήσεως, δυνάμενος νὰ ἐνισχύσῃ ἐν αὐτῷ, τὰς τοσοῦτον ἔτι ποθητὰς αὐτῷ ἀμφιβολίας—ἀλλ' ὅπισθεν τῆς κεκλεισμένης θύρας τὸ πᾶν ἡρέμει, τὸ πᾶν ἀπέπνεεν ἀδιατάρακτον γαλήνην τοῦ ὕπνου καὶ τῆς νυκτός.

Αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο μετὰ καταθλιπτικῆς βραδύτητος καὶ πᾶσα νέα στιγμή παρερχομένη συναπέφερε μεθ' ἑαυτῆς καὶ μέρος τῶν ἀμφιβολιῶν του.

Ὁ Βελτίστσεφ κατῆλθε τὴν κλίμακα, ἐξῆλθε τοῦ πυλῶνος εἰς τὴν ὁδὸν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον· ἤλπιζε νὰ ἴδῃ πῶς εἰς τὰ παράθυρα τῆς Λιουδμήλας—καὶ πόσον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸ πῶς τοῦτο, ὅπερ θὰ κατεπαύνε μικρὸν καὶ θὰ παρεῖχεν ἔτι αὐτῷ μικρὰν τινα ἀμφιβολίαν! Πλὴν φεῦ! τὰ παράθυρα ἦσαν σκοτεινὰ. Ὁ Πλάτων ἐπλησίασε πρὸς φανόν τινα, εἰς τὸ πῶς τοῦ ὁποῖου παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν ἔκτην καὶ ἡμίσειαν. Ἡ ἀνατολὴ ἤρξατο ἡδὴ λαμβάνουσα τὸ χρῶμα τῆς ἡοῦς.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐπέστρεψε παρὰ τὴν κλίμακα καὶ ἔστη εἰς τὴν βᾶσιν της, σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ποτε ἴστατο καὶ ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ, δοκιμάζων ἴσως παρομοίους βασάνους, ὧν ἡ ἀφορμὴ ἦτο τότε αὐτὸς οὗτος ὁ Βελτίστσεφ.

«Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μ' ἐπαραφύλαττε κ' ἐκεῖνος», διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, ἐνθυμηθεὶς τὴν μετὰ τοῦ Βαλεριανοῦ συνάντησίν του, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, καθ' ἣν ἡμέραν ἐφόνευσε τὸν ἐξάδελφόν του Μάξιμον.

Ἐπῆλθεν αὐτῷ παράλογος, ἀλλ' ὀργίλως παρήγορος σκέψις, ν' ἀναμείνῃ ἐδῶ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ εὐτυχὴς ἀντιζήλος θὰ κατήρχετο τὴν κλίμακα, νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ἐξ ἀπίνης καὶ νὰ τὸν στραγγαλίσῃ δι' αὐτῶν τῶν χειρῶν του.

Ἐκ πρώτης στιγμῆς, ἐνόμιζεν ὁ Βελτίστσεφ—καὶ ἐνόμιζε μετὰ πλήρους πεποιθήσεως—ὅτι θὰ ἀναμείνῃ καὶ ἀπαρεσκλητῶς θὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, στραγγαλίζων τὸν Βαντρίκ.

Τρεῖς, κατόπιν τῆς σκέψεως ταύτης ἀνῆλθεν οὗτος μετὰ προσοχῆς τὴν κλίμακα, μετ' ἀποφάσεως νὰ εἰσορμήσῃ, ὅπως δήποτε, εἰς τὸ οἶκημα τῆς Λιουδμήλας, νὰ συλλάβῃ ἀμφοτέρους ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ νὰ δώσῃ ἐν τέλος· ἀλλ' ἐκαστοτε, ὅταν ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἠτοιμάζετο νὰ σύρῃ τὸν θάμιγγα τοῦ κώδωνος ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ ἀνδρεία ἐγκατέλειπον τὴν ψυχὴν του. Παρεδίδετο ἀνυπολογίστως τῇ μικροψύχῳ δειλίᾳ καὶ ἡ συναίσθησις αὕτη τῆς ἀδυναμίας ὑπερεδιπλασίαζεν ἐκαστοτε τὰς βασάνους του.

«Καὶ ὁ Κόροβοφ ἤθελε νὰ μὲ φονεύσῃ... καὶ δὲν μ' ἐφόνευσε, μετὰ πικρίας διελογίσθη ὁ Πλάτων· ἴσως καὶ ἐκεῖνος ἐδοκίμαζε τὰ αὐτὰ... καὶ δὲν μ' ἐφόνευσε... κ' ἐγὼ δὲν θὰ τὸν φονεύσω... Ἄ! καὶ διατί;... τοῦτο εἶνε παραλογισμός!... Ἀλλὰ καὶ ἔχω τὴν ἀποφασιστικότητα;... Ὁχι, δὲν τὸν φονεύω!»

Καὶ αἰφνης ζωηρὰς ἐφαντάσθη τὴν Λιουδμήλαν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ γοητευτικῇ ὠραιότητι, τῆς τε μορφῆς καὶ τοῦ σώματος, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μισητοῦ τούτου Βαντρίκ· καὶ αἰφνης εἰς τοῦτο ἠσθάνθη ἑαυτὸν τοσοῦτω ἄθλιον, οὐτιδανόν, ἀποδιωχθέντα, καὶ λίαν δυστυχῆ,



ὄστε ριφθεὶς διὰ τῶν ἀγκώνων καὶ τοῦ στήθους ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τῆς κλίμακος ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἐξημέρωνεν ἡδὴ.

Ὁ Βελτίσσοφ ἔστρεψε περίξ τὸ βλέμμα ζοφερῶς. Οἱ θρόνοι καὶ τὰ δάκρυα προὔξενον ἀντίδρασιν εἰς τὴν τεταμένην ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ κατεπραύνη θλιβερώς, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον καταθλιπτικῶς, ὅσον πρὸ τῶν δακρύων τούτων. Ἡσθάνετο βαρεῖαν κόπωσιν, κάματον καὶ νάρκην εἰς ὅλον τοῦ τὸ σῶμα. Ἡ ἄπνοια, ἣν διήλθεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τώρα μόνον ἐπενήργησεν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Πλάτων ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀναμείνῃ τὸν Βαντρίκ, καὶ ὅτι, ἦτο δὲ καὶ μωρία, ἐπὶ τέλους, ἀνθρώπος, τοιαύτης ἡλικίας, νὰ διέρχεται τὴν νύκτα, ὡς οἱ ἐρωτόληπτοι νεανίαι, ζηλοτυπῶν τὴν παλλακίδα τοῦ καὶ μὴ τολμῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Συνησθάνετο ὅτι ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ ὑπῆρχε πολὺ τὸ γελοῖον καὶ λυπηρόν. Ἐν τούτοις ἡ ζηλοτυπία ἐξηκολούθει καὶ τώρα ἀκόμη ἐν αὐτῷ τὸ ὀλέθριον ἔργον τῆς, μ' ὅλην τὴν συνείδησιν ταύτην τῆς κρίσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ζηλοτυπία μ' ὅλην τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, ὥφειλε νὰ κατασταλῇ, νὰ καλυφθῇ καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐαυτὴν ἀνίσχυρον ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τῆς Λιουδμήλας, δι' ἣς αὕτη κατεῖχεν εἰς χεῖράς τῆς τὴν τύχην καὶ τὴν τιμὴν τοῦ δούλου αὐτῆς. Ὁ Βελτίσσοφ ἀπρακτος ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς ὑπολευκού πρωίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

## ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

## Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ὑπὸ Ε. ΣΤΑΝΔΕΪ

Ἀπόσπασμα κατὰ μετάφρασιν Γ. Ἀδρακτᾶ.

SAVIE DE MONTEPEN

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἰωάννα συνεπλήρωσεν ἐπὶ τέλους τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας τῆς ἔτος. Ὁ τε συμβολαιογράφος καὶ ὁ κηδεμὼν τῆς παρέδωκαν αὐτῇ τοὺς λογαριασμούς. Μετὰ χαρᾶς ὅλως παιδικῆς, ἔλαβε κατοχὴν τοῦ θελκτικῆς κτήματός τῆς Θιλ-Σατέλ, οὗ τὸ ἦμισυ ἦσαν γαῖαι γεωργήσιμοι καὶ τὸ ἕτερον ἦμισυ μεταλλεῖα. Ἀνέπνευσεν ἀπλήστως τὸν ζωογόνον καὶ καθαρὸν ἀέρα τῶν πεδιάδων τῆς Τουραίνης, ἅφ' ἣς ἔζησε ἐπὶ τόσα ἔτη μακράν. Ἐρρίφθη δὲ ἀκράτητος εἰς τὰς ἀφωτέρως φρενοτροπίας.

Τὸ ζωηρότερον τῶν ὀνείρων τῆς, ἡ θελκτικωτέρα φιλοδοξία τῆς, ἦτο νὰ γίνῃ ἡρώδης μυθιστορηματος· οὐδὲν δὲ παρέλειψεν ἐξ ὧν ἠδύναντο νὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἐπιφθονον τοῦτο τέμα.

Ἰππευε καὶ ἐθήρευε. Πολλάκις συνήντησεν αὐτὴν μόνην καὶ φέρουσαν τὸ πυροβόλον ἐπ' ὧμου, ἐν τε τῇ πεδιάδι καὶ τῷ δάσει. Εἶχε μικρόσωμον ἵππον τῆς Βρετάνης, μέλανα ὡς νύκτα, ζωηρόν, ὡς τὴν κόνιν, ἣν ἐτίναζεν ἀπαύστως ἡ μακρὰ αὐτοῦ χαίτη ἐπὶ τῶν ἀστραπηβόλων καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Μέλας Διάβολος—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἵππος—ἄγριος πρὸς πάντας, ἦτο πρῶτος ὡς ἀρνίον ἐνώπιον τῆς Ἰωάννης. Ὑπῆκουεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἠκολούθει αὐτὴν πανταχοῦ, ὡς κύων.

Ἡ νεάνις, κατὰ τε τὰς θήρας καὶ τὰς ἐφίππους αὐτῆς ἐκδρομάς, ἀνεζήτει τὸν ἔτι ἀγνωστον ἥρωα τοῦ ἐρωτικῆς αὐτῆς μυθιστορηματος, ἀνεζήτει αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρισκεν. Ἡρώτα περὶ αὐτοῦ πάσας τὰς ἡχούς, ἀλλ' αὐταὶ εἰσίων.

Καὶ ὁμως ἡ Ἰωάννα ἦτο νέα, ὠραία καὶ πλουσία. Εἰκοσιν ἔρασταί ἔδει νὰ συνωστίζωνται περὶ αὐτήν. . . Διατί λοιπὸν ἡ ἀπομόνωσις αὐτῆς;

Διατί; . . Ὡς τὸ εἰπωμεν.

Οἱ εὐγενεῖς τῶν περιχώρων δὲν ἠγνόουν ὅτι ἡ νεαρὰ δέσποινα τοῦ Θιλ-Σατέλ ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐξαφανισθέντος δασοφύλακος Καλλιουέ. Τοῦτο ὁμως δὲν ἦτο μόνον. Ἡ μυστηριώδης καὶ ἀνεξήγητος ἐκείνη περιουσία, ἡ ἐπελθοῦσα αὐτῇ, ἠγνοεῖτο πόθεν, ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς μᾶλλον ἔτι τῆς ταπεινῆς καταγωγῆς τῆς.

Οἱ υἱοὶ τῶν πλουσίων ἀστῶν θὰ προσελκύοντο βεβαίως ἐκ τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ πλούτου τῆς Ἰωάννης Καλλιουέ, ἀλλὰ τὰ ἐλεύθερα ἦθη καὶ τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα τῆς νεάνιδος ἐνεποιοῦν αὐτοῖς τρόπον.

Καὶ οὕτως, ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθει βιοῦσα ἐν τῇ αὐτῇ ἀπομονώσει.

Ἡ ρομαντικὴ κόρη ἤρξατο ἀνιωμένη μεγάλως καὶ ἀποτεθαρρημένη ἐσκέπτετο μὴ ὁ ἔρως ὑπῆρχε μόνον ἐν τοῖς βιβλίοις.

Φεῦ! προσήγγιζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ ἔρως, ὡς ὁ θεὸς τῶν ἀρχαίων, ὅτε ἀσεβῆς τις ἤθελεν ἀρνηθῇ τὴν ὑπαρξίν του, παρεσκευάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τοιαύτας τῆς νεάνιδος σκέψεις διὰ φοβεροῦ κτυπήματος.

Προσῆγγιζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ Ἰωάννα ἔμελλε νὰ ἐρωτευθῇ. . .

Ἡ δεσποινὶς Καλλιουέ δὲν ἐσκέπτετο τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου Βεζαί. Ὁ κόμης ἐφρόνει, καὶ εὐλόγως, ὅτι εἶχεν ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν Ἰωάνναν χρέος του, ἀποδοὺς αὐτῇ τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς τῆς, ἀλλὰ καὶ ἦτο ἀδύνατον αὐτῷ νὰ ἰδῇ τὴν θυγατέρα τῆς Μαργαρίτας γινόμενην φίλην τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἡ μεγάλη ὁμοιότης τῆς Ἰωάννης πρὸς τὴν κόμησσαν θὰ ἀφύπνιζεν ἐν αὐτῷ ἀλγεινοτάτας ἀναμνήσεις.

.....

Ὁ Νικόλας, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀθίγγανος, ὃν ἀφίσαμεν παῖδα, εἶχεν αὐξήσῃ μικρὸν κατὰ μικρόν, ἀλλ' εἶχε γηράσῃ.

Ἡ ἀμέριμνος ὑπαρξὶς τοῦ ἐπαίτου καὶ τοῦ λαζαρόνου ἤρχισε νὰ τὸν ἀνδιάζῃ, ὅθεν ἀπεφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ τῆς συνήθους αὐτῷ νωθρότητος.

Ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σχηματίζῃ περιουσίαν. Ἐπτάκις ἢ ὀκτάκις κατ' ἔτος μετέβαινεν εἰς Βεζαί, ἢ εἰς Θιλ-Σατέλ, ὅπου διέμενεν ἡμέρας τινάς, μεταφέρον δέμα ἐμπορευμάτων ἐπὶ τῶν νώτων.

Ἐν τῷ δέματι ἐκείνῳ περιείχοντο πάνθ' ὅσα ἠδύναντο νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ὀρέξεις τῶν χωρικῶν: Διὰ τὰς γυναῖκας, τρίχαπτα μάλλινα καὶ βαμβακερά· περιστήθια ζωηροτάτων χρωμάτων, κεκρύφαλοι ἐκ μεταξῆς, μικροὶ ἡργυρωμένοι σταυροὶ μετὰ καρδιῶν καὶ ταινιῶν ἐκ μέλανος βελλούδου, ἀργυροί, χαλκίνοι καὶ μολύβδινοι δακτύλιοι, ὠραιότατοι καθρέπται καὶ κτένια ἐκ κέρατος. Διὰ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀπομάχους, ταμβακοθήκαι ἐκ βερνικωμένου πανίου, μετὰ εἰκόνων παριστανουσῶν τὰς μάχας τοῦ Ναπολέοντος, βιβλία, λιθογραφημένα εἰκόνας τῶν ἀνδρείων Πολωνῶν λογχοφόρων μετὰ τῶν ἐπομένων στίχων:

Τοὺς εἶπε ὁ Ναπολέοντας

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ:

—Γυρίστε 'ς τὴν πατρίδα σας . . .

—Καὶ εἶπανε: «Ἄς νὰ μὴ!

—Σὰς λυῶ ἀπὸ τοὺς ὄρκους σας, Φίλοι μου, ναί, σὰς λυῶ. (Δίς).

Εἰς τὸ νησί τοῦ ἐπίστευε

Πῶς μοναχὰ Φραντζέζοι

Μαζί του ἐκαταφύγαν. . .

Μάταν καὶ Πολωνέζοι . . .

Καὶ ἀνδρεῖοι Πολωνέζοι! . . .

Καὶ ἀνδρεῖοι Πολωνέζοι! . . .

Διὰ τοὺς νέους μαντήλια, χρωματισμένα διὰ τερατώδους ἀρμονίας χρωμάτων, ὠραῖαι καρφίδες διὰ τοὺς λαίμοδετας, ἐξ ἡργυρωμένου τευκεῖ, ὠραῖα μαχαίριδια καὶ τὰ ἄσματα τοῦ Βερανζέρου. Διὰ τὰ παῖδια, συρίκτραι, ἀθύρματα, πλαγγόνες καὶ λοιπά.

Διὰ πάντας δέ, ὁ «Ἀληθὴς Καζαμίας» καὶ ὁ «Μέγας Ἀγγελιαφόρος τοῦ Στρασβούργου», ἡμερολόγιον ἱστορικόν, ἠθικόν καὶ διασκεδαστικόν, περιέχον, πλὴν τῶν μετεωρολογικῶν εἰδήσεων, λίαν ἄλλως τε περιέργων, καὶ πινάκας τῶν ἐμπορικῶν πανηγύρεων, διὰ πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους καὶ πάντας τοὺς δήμους τῆς Γαλλίας.

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ πόσον ἀνυπομόνως οἱ κάτοικοι τοῦ Βεζαί περιέμενον τὸν Νικόλαν καὶ τὰ ἐμπορεύματά του, καὶ μετὰ πόσου ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὑπεδέχοντο.

Ἐνταῦθα δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Βεζαί, οἵτινες εἶχον περισυλλέξῃ ποτὲ καὶ θρήψῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ἔργου τῆς ἐλεημοσύνης, ὁ Νικόλας ἡλάττου πάντοτε τὸ τιμαλόν του τῶν